

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 503/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej spoločnosťou F., s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 14039/2012, Rvp 14040/2012, Rvp 14041/2012, Rvp 14042/2012, Rvp 14043/2012, Rvp 14044/2012 a Rvp 14045/2012, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Žilina vedenými pod spisovými značkami: 3 Er 4423/2012 z 11. septembra 2012, 9 Er 10/2007 zo 7. augusta 2012, 3 Er 3967/2012 z 11. septembra 2012, 3 Er 4008/2012 z 11. septembra 2012, 3 Er 4040/2012 z 11. septembra 2012, 24 Er 3322/2010 z 28. augusta 2012 a 24 Er 723/2007 zo 7. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 14039/2012, Rvp 14040/2012, Rvp 14041/2012, Rvp 14042/2012, Rvp 14043/2012, Rvp 14044/2012 a Rvp 14045/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14039/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. novembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) vedenými pod spisovými značkami: 3 Er 4423/2012 z 11. septembra 2012, 9 Er 10/2007 zo 7. augusta 2012, 3 Er 3967/2012 z 11. septembra 2012, 3 Er 4008/2012 z 11. septembra 2012, 3 Er 4040/2012 z 11. septembra 2012, 24 Er 3322/2010 z 28. augusta 2012 a 24 Er 723/2007 zo 7. augusta 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenia“ a „napadnutý postup“).

2. Napadnutými uzneseniami okresný súd podľa tvrdenia sťažovateľky buď ex offio vylúčil vo veci konajúceho súdneho exekútora JUDr. R. K. (ďalej aj „súdny exekútor“) z vykonávania predmetných exekúcií, kde oprávnenou bola sťažovateľka, alebo zamietol návrh sťažovateľky na zmenu pôvodného exekútora na JUDr. R. K. a zároveň tohto vylúčil z vykonávania predmetných exekúcií, a to z dôvodu, že JUDr. K. bol pred vymenovaním do funkcie súdneho exekútora zamestnancom sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania (v pozícii oprávnenej), čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie.

3. Sťažovateľka v sťažnostiach uvádza, že napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami boli porušené jej už identifikované práva predovšetkým z toho dôvodu, že okresný súd rozhodol vo veci bez toho, aby (i) upovedomil sťažovateľku o náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 322/2010-37, (ii) vykonal dokazovanie v otázke zaujatosti súdneho exekútora JUDr. K., (iii) existovali racionálne pochybnosti o legitimitate alebo legalite postupu povereného exekútora, (iv) existovali obavy sťažovateľky alebo povinného o legálny priebeh exekúcie, (v) bola podaná námietka zaujatosti od účastníka konania smerujúca proti JUDr. K., a (vi) bez toho, aby umožnil sťažovateľke vyjadriť sa k otázke zaujatosti exekútora, pričom dané „*veľmi výraznou mierou ovplyvnilo faktické a právne postavenie*“ sťažovateľky.

Sťažovateľka predovšetkým (okrem iného) tvrdí, že tak bol narušený princíp rovnosti zbraní, rovnosti účastníkov konania, právo na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, keďže sa nerozhodlo podľa relevantnej právnej normy, rozhodnutie je nekonzistentné a okresný súd neodôvodňuje zmenu svojho stanoviska a právny názor ústavného súdu, ktorý sa stal podkladom rozhodnutia okresného súdu, je neudržateľný a sám podkladom rozhodnutia nemôže byť. Zároveň je podľa sťažovateľky právna úprava exekučného konania v Slovenskej republike založená na princípe voľného výberu osoby exekútora, preto exekučný súd nemôže skúmať zaujatosť exekútora voči oprávnenému. V prípadoch, kde sťažovateľka žiadala o zmenu súdneho exekútora na JUDr. K. a okresný súd zamietol jej návrh a zároveň JUDr. K. vylúčil z výkonu exekúcie, sťažovateľka namieta, že okresný súd nemohol druhé z týchto rozhodnutí vydať, keďže z výkonu exekúcie je možné vylúčiť len exekútora, ktorý je jej výkonom poverený, pričom však v tomto prípade bol návrh na poverenie výkonom exekúcie JUDr. K. zamietnutý. Takýmto postupom došlo podľa názoru sťažovateľky aj k porušeniu jej majetkových práv a k porušeniu ústavného princípu zákazu diskriminácie, keďže sťažovateľka sa dostala ako oprávnená do nevýhodného/nevýhodnejšieho postavenia.

4. Sťažovateľka sa domáha toho, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej už identifikovaných práv, zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu a vrátil mu veci na

d'alsie konanie a priznal s'azovateľke primerane finančne zadost'ucinenie a určil úhradu jej trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'aznostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o s'aznostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II. A

K spoločnému prerokovaniu vecí

6. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 14039/2012, Rvp 14040/2012, Rvp 14041/2012, Rvp 14042/2012, Rvp 14043/2012, Rvp 14044/2012 a Rvp 14045/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II. B

K namietanému porušeniu práv

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

8. Predmetom sťažností je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a uzneseniami vydanými v už identifikovaných

konaniach. V obsahu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

9. Ústavný súd už v minulosti v obdobných veciach/konaniach iniciovaných sťažovateľkou mnohokrát konštatoval, že za zásadnú právnu otázku v tejto veci považuje to, či okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď samotnú skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej pred vykonávaním exekúcie (hlavne pre jeho pomer k účastníkovi konania v tomto prípade na strane oprávnenej), považoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie, keďže ju hodnotil ako skutočnosť, ktorá vzbudzuje dôvodnú pochybnosť o jeho nezáujatosti. Rovnako mnohokrát na danú otázku poskytol afirmatívnu odpoveď (pozri napr. I. ÚS 388/2013, II. ÚS 76/2012, III. ÚS 234/2012 či IV. ÚS 272/2012). In concreto už ústavný súd konštatoval, že *„skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu. Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii*

pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).“. Ústavný súd v podrobnostiach argumentácie odkazuje sťažovateľku napríklad na už identifikované rozhodnutia, ktoré sú napokon v jej dispozícii, keďže jej boli adresované.

10. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že rovnako ako v obdobných prípadoch sťažovateľky zotrváva na názore, že sťažnosti sťažovateľky sú zjavne neopodstatnené, keďže pri predbežnom prerokovaní sťažností v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami a napadnutým postupom nezistil podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde možnosť porušenia jej práv.

11. Iba nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že sťažovateľka spolu so sťažnosťami ústavnému súdu nedoručila kópie relevantných rozhodnutí okresného súdu, čo by bolo samo osebe dôvodom na odmietnutie sťažností z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Pritom možno poukázať na to, že sťažovateľka je kvalifikovane právne zastúpená a o nedostatkoch ňou podávaných sťažností bola ústavným súdom už informovaná (porovnaj napr. II. ÚS 34/2013 a IV. ÚS 60/2013).

Rovnako nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že je možné rozvíjať úvahy o *locus standi* sťažovateľky v predmetnej veci, a to aj z toho pohľadu, či vôbec pripadá do úvahy ako obeť porušenia ústavných práv práve kvôli absencii (priamosti) vplyvu napadnutých rozhodnutí okresného súdu na jej postavenie ako povinnej.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy
a čl. 1 dodatkového protokolu**

12. Predmetom sťažností je aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v už identifikovaných konaniach a rozhodnutiach.

13. Ako už v predošlej časti rozhodnutia ústavný súd uviedol, relevantné právne otázky, ktoré sťažovateľka ústavnému súdu predložila, už boli zodpovedané v obdobných prípadoch, ktoré iniciovala na ústavnom súde. Smerom k namietanému porušeniu sťažovateľkiných „majetkových“ práv tak už ústavný súd konštatoval, že „*podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).*“ (rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 272/2012). Ústavný súd aj v predmetnej veci zotrváva na danom právnom názore).

14. Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, nie je taká súvislosť (porovnaj aj bod 11 tohto rozhodnutia), ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru

15. Predmetom sťažností je aj namietané porušenie čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v predmetných konaniach.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať, alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod, alebo iné postavenie.

16. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, konštatuje, že ústavný súd ich aplikuje tak, že v zásade vykonáva test akcesority a test existencie tzv. diskriminačného dôvodu. V tomto prípade už *prima facie* diskriminačný dôvod absentuje a z už uvedeného (predošlé časti rozhodnutia) je zrejmé, že absentuje aj akcesorita (neexistuje iné ústavné právo, v spojení s ktorým by mohlo dôjsť k namietanému porušeniu rovnosti).

Ústavný súd tak ani v tejto časti rozhodnutia nezistil možnosť porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru sťažovateľky a sťažnosti odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2013